

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **B&B. M.**

IC: X

se sídlem D., PSČ X

zastoupena advokátem Mgr. Karlem Šindelkou

se sídlem Římská 103/12, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**

se sídlem Washingtonova 11, 113 54 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. 227127/2017-610000-61, o návrhu na vydání předběžného opatření,

takto:

- I. **Návrh na vydání předběžného opatření ve znění:** „*Celní úřad pro Středočeský kraj je povinen zdržet se v rámci řízení o zadržení zboží vedeném pod sp. zn. 277127/2017-610000-61 odběru vzorků zadrženého zboží a jejich poskytnutí společnosti H., INC., se sídlem G. H., H., N. H., S. s. a., a to do právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Praze o žalobě podané dne 12. 1. 2018 B&B. M., proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. 227127/2017-610000-61, o zamítnutí námitek žalobce proti zadržení zboží.*“ se zamítá.
- II. Žalobkyni se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na vydání předběžného opatření.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ředitel žalovaného zamítl námitky žalobkyně proti zadržení zboží. Zboží (1896 trysek a 819 elektrod) bylo dne 29. 11. 2017 žalobkyni zabaveno žalovaným (dále též „celní úřad“) v rámci výkonu dozoru v oblasti nakládání se zbožím na vnitrostátním trhu podle § 13 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 4 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví (dále jen „zákon o působnosti celní správy“), o čemž byl vyhotoven protokol č. j. 227127-4/2017-610000-61, proti němuž žalobkyně brojila námitkami.
2. Spolu s žalobou podala žalobkyně návrh na vydání předběžného opatření. V něm uvedla, že jí žalovaný dne 19. 12. 2017 sdělil, že si společnost H., INC. (podatelka podnětu k výkonu dozoru a držitelka rozhodnutí pro vnitrostátní trh, dále jen „H.“) vyžádala další vzorky zadrženého zboží nad rámec vzorků odebraných při kontrole, neboť má za to, že rovněž porušují její práva, a podala i ohledně těchto dalších vzorků žalobu. Žalobkyně si je

vědoma toho, že podle § 17 odst. 2 zákona o působnosti celní správy může celní úřad na žádost odebrat vzorky jí vyráběného zboží a poskytnout je společnosti H. za účelem rozboru, avšak může to učinit pouze v nezbytném rozsahu. Žalobkyně požadavek společnosti H. pokládá za nepřiměřený a excesivní. Smyslem této úpravy je umožnit držiteli práva provést rozbor, aby se mohl rozhodnout, zda učiní další právní kroky. Tuto možnost již společnost H. měla, neboť jí byly poskytnuty vzorky zadržené dne 29. 11. 2017, což bylo pro učinění základního úsudku zjevně dostačující, neboť podala žalobu i nad rámec zabavených vzorků. Poskytnutí dalších vzorků již tedy není potřebné.

3. Žalobkyně je naopak přesvědčena o tom, že společnost H., jakožto konkurentka na trhu náhradních a spotřebních dílů pro plazmové sváření a řezání, má zájem na podrobném prozkoumání a otestování zboží žalobkyně a zjištění, prostřednictvím jakých technologií, postupů a inovací se výrobky žalobkyně liší od výrobků společnosti H. a proč jsou na trhu úspěšnější. Některá technická řešení přitom mohou mít zásadní hodnotu a vyzrazení těchto důvěrných informací, které podléhají průmyslově-právní ochraně, konkurenci by žalobkyni způsobilo vážnou újmu (zejm. by pozbyly smyslu investice na tato nová technická řešení žalobkyni v minulosti vynaložené). Současně si další odběr vzorků s ohledem na ochranu zdraví pracovníků celního úřadu vyžádá další přerušení výroby a způsobí poškození pověsti žalobkyně jako zaměstnavatelky v očích kvalifikovaného personálu, které může vyústit až v jeho odchod. To vše v situaci, kdy není dosud pravomocně rozhodnuto o tom, zda byly původně zadržené výrobky zadrženy oprávněně. Žalobkyně proto považuje případný odběr dalších vzorků za nepřiměřený. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, podle nějž může být vážnou újmou právě snaha správního orgánu provést u navrhovatele prohlídku a odebrat vzorky.
4. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření uvádí, že jej společnost H. dne 19. 12. 2017 skutečně požádala o poskytnutí dalších vzorků zboží. Tento požadavek však žalovaný vyhodnotil jako nedůvodný. V příloženém sdělení ze dne 16. 1. 2018, č. j. 12972/2018-610000-20, společnosti H. sdělil, že její žádosti nevyhovuje, neboť tento požadavek může uplatnit před příslušným soudem v řízení o žalobě na určení, zda předmětné zboží porušuje práva duševního vlastnictví. Žalovaný tedy pokládá návrh na vydání předběžného opatření za nedůvodný a navrhuje jeho zamítnutí.
5. Krajský soud posoudil návrh na vydání předběžného opatření takto.
6. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.
7. Z uvedeného ustanovení plyne, že předběžné opatření lze vydat jen v zahájeném soudním řízení (na rozdíl od občanského soudního řízení). Z této vazby na probíhající soudní řízení současně vyplývá, že předběžným opatřením lze upravit pouze ty poměry mezi účastníky, které souvisí s probíhajícím soudním řízením. Smyslem předběžného opatření totiž je, aby při úspěchu ve věci nebyla zmařena realizace práv, které účastník řízení v rámci soudního řízení úspěšně uhájil. Proto rozhodnutím o předběžném opatření nelze přesáhnout rámec řízení, který je vymezen tím, čeho může žalobce při maximálním úspěchu ve věci

dosáhnout (podobně jako je tomu u rozhodování o odkladném účinku; srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, čj. 45 A 4/2013-29).

8. Žalobkyně v posuzované věci napadá rozhodnutí, kterým byly zamítnuty její námitky proti prvému odběru vzorků, k němuž došlo dne 29. 11. 2017. Při maximálním úspěchu žalobkyně by tedy mohlo dojít nanejvýš k tomu, že bude zrušeno rozhodnutí ředitele žalovaného, který by se znovu musel zabývat otázkou, zda bylo možné provést tento první odběr vzorků. Ani při tomto úspěchu by však žádným způsobem nebyla omezena možnost orgánů celní správy odebrat vzorky další. Z takto vymezeného rámce řízení nemůže soud vybočit a vydat předběžné opatření ve vztahu k případným budoucím odběrům.
9. Žalobkyně se v návrhu na vydání předběžného opatření nicméně domáhá právě toho, aby soud zakázal žalovanému odebrat další vzorky, neboť by jí tím vznikla vážná újma spočívající v hrozbě vyžádání důvěrných informací a ztráta hodnoty nových technických řešení, s nimiž by se společnost H. prostřednictvím odebraných vzorků mohla seznámit. Dále by žalobkyni podle jejího tvrzení vznikla škoda přerušením výroby (jinak nelze odběr vzorků provést), což by zhoršilo pověst žalobkyně jako zaměstnavatelky v očích odborného personálu. Vydáním takového předběžného opatření by však soud zcela překročil předmět řízení, kterým je přezkum rozhodnutí o námitkách proti prvému odběru vzorků, a proto soud návrhu nemohl vyhovět.
10. Nadto žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dne 16. 1. 2018 společnosti H. sdělil, že její žádosti o odběr dalších vzorků nelze vyhovět, neboť ve věci byla společností H. podána žaloba na určení, že zadržené zboží žalobkyně porušuje právo duševního vlastnictví. Požadavek na další odběr vzorků je tedy třeba uplatnit u soudu v probíhajícím občanském soudním řízení, nikoli u žalovaného. I tento postup žalovaného tedy potvrzuje shora vyloženou úvahu soudu.
11. S ohledem na výše uvedené nemá soud návrh na vydání předběžného opatření výrokem I. zamítl.
12. Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Proto soud žalobkyni vyměřil soudní poplatek 1 000 Kč za podání návrhu na vydání předběžného opatření podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, přičemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení. **Jelikož však žalobkyně soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření již zaplatila v kolcích spolu s podáním žaloby, znovu jej již platit nebude.**

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

Praha 6. února 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu